

Sygn. akt II Ka 923/23

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale prokuratora Jolanty Świerczewskiej-Zarzyckiej

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2024 r. sprawy

A. S.

oskarżonego o czyn z art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 31 sierpnia 2023 r. sygn. akt II K 712/22

I. uchyla zaskarżony wyrok w całości;

II. na podstawie art. 2 § 1 kw przyjmuje, iż oskarżony w dniu 24 maja 2020r. popełnił czyn zarzucony aktem oskarżenia, który wyczerpuje dyspozycję art. 119 § 1 kodeksu wykroczeń w brzmieniu obowiązującym od 01 października 2023r. i na podstawie

art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw umarza postępowanie o ten czyn wobec oskarżonego;

III. stwierdza, że wydatki postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 923/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

6.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 31 sierpnia 2023r. w sprawie II K 712/22

6.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

6.3. Granice zaskarżenia

6.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
6.1.2. Podniesione zarzuty		

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

6.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

**2. Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

6.5. Ustalenie faktów

6.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	-----	-----	-----	-----
6.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	-----	-----	-----	-----

6.6. Ocena dowodów

6.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

6.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	
--	--

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>zarzuty apelacji obrońcy:</p> <p>I. naruszenie przepisów postępowania zawartych w treści art. 5 § 2 kpk, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez zaniechanie rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, a dotyczących tego, czy oskarżony dokonał w dacie 24 maja 2020 roku zaboru w celu przywłaszczenia z niezabezpieczonego budynku mieszkalnego rejestratora cyfrowego (...) przyjmując wartość szkody po stronie pokrzywdzonego na kwotę 2300,10 zł, podczas gdy jedynym wartościowym dla ustalenia przedmiotowego faktu źródłem dowodowym są zeznania świadka w osobie C. S., których prawidłowa ocena w świetle całokształtu sprawy, zasad logiki oraz doświadczenia życiowego, prowadzi do uznania, iż są one niewiarygodne, niespójne i chaotyczne, co więcej wątpliwe z uwagi na fakt braku orientacji w zakresie znaczenia pojęć związanych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

z urządzeniami technicznymi takimi jak wideo rejestrator czy monitoring, a także nieprawidłowości i głębokie trudności w zakresie czasowego umiejscowienia momentu w którym oskarżony miał dokonać wyniesienia wideo rejestratora z pomieszczeń zajmowanych przez K. S., a także w świetle faktu istnienia poważnego konfliktu rodzinnego pomiędzy synem świadka (K. S.) a jego wnukiem w osobie oskarżonego, która to okoliczność mogła rzutować na prawdziwość zeznań świadka, który na rozprawie w dniu 15 lutego 2022 roku w toku sprawy prowadzonej uprzednio pod sygn. akt II K 119/21 powtarzał i potwierdzał słowa innych osób wskutek ich sugestii, przy czym przeciwko wiarygodności zeznań przedmiotowego świadka, oprócz osobistego zaangażowania w konflikt stron i jednoznacznego opowiedzenia się po stronie K. S., wskazać należy takie okoliczności jak fakt, iż K. S. nie zgłaszał interweniującym na miejscu zdarzenia funkcjonariuszom Policji, iż faktycznie doszło do przywłaszczenia czy też zniszczenia przez oskarżonego urządzenia do monitoringu, podczas gdy jednocześnie, gdyby faktycznie doszło w tamtym czasie do takiego zdarzenia, to musiał on mieć tego świadomość, ponieważ jak wynika z treści zeznań świadków w osobach funkcjonariuszy Policji M. D. oraz G. K. S. na miejscu zdarzenia nie okazał im nagrań z monitoringu, co więcej ukrywał się przed nimi w budynkach gospodarskich w trakcie interwencji, nie wspominał nic na temat kradzieży rejestratora, zaś funkcjonariusze na miejscu zdarzenia mieli wiedzę od osób postronnych, iż K. S. miał m.in. spryskać gazem pieprzowym A. S., przy czym trudno było ustalić

chronologię zdarzeń i początkowe przyczyny zajścia z uwagi na jego dynamikę i chaotyczny przebieg.

II. naruszenie przepisów postępowania zawartych w treści art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegające na dowolnej a nie swobodnej oraz sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci:

a) zeznań złożonych przez świadka C. S. przez bezwarunkowe obdarzenie ich wiarą w całości, podczas gdy zeznania te są niespójne, chaotyczne oraz niewiarygodne w kontekście całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym sprzeczne z treścią zeznań świadków w osobach M. D. oraz G. W., a także wyjaśnień samego oskarżonego, przy czym po pierwsze nie sposób jest odmówić osobistego zaangażowania przedmiotowego świadka w głęboki konflikt rodzinny pomiędzy stronami, w którym to świadek jednoznacznie opowiedział się po stronie swojego syna K. S., co już samo w sobie poddaje w wątpliwość jego wiarygodność, po wtóre w świetle faktu, iż z treści zeznań ww. świadka złożonych na rozprawie w dniu 15 lutego 2022 roku w postępowaniu prowadzonym ówczesnie pod sygn. akt II K 119/21 wynika, iż miał on istotne trudności w zakresie rozpoznania znaczenia pojęć takich jak wideo rejestrator czy monitoring, dodatkowo świadek miał duże trudności z umiejscowieniem momentu w którym oskarżony miał dokonać wyniesienia wideo rejestratora z pomieszczeń zajmowanych przez pokrzywdzonego robiąc to w

sposób niespójny i właściwie sprzeczny z treścią pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przy czym brak jest jakichkolwiek innych źródeł dowodowych mogących w sposób pewny i wiarygodny potwierdzić fakt, iż oskarżony faktycznie dokonał zaboru przedmiotowego urządzenia, a dodatkowo wobec faktu, iż sam pokrzywdzony nie zgłaszał interweniującym na miejscu funkcjonariuszom Policji by takie zdarzenie miało miejsce, przy czym zgłoszenie tego faktu nastąpiło dopiero po około miesiącu od zajścia.

b) zeznań złożonych przez K. S. przez bezwarunkowe obdarzenie ich wiarą w całości, podczas gdy pokrzywdzony nie widział przedmiotowego zdarzenia, ponadto pozostaje w głębokim rodzinnym konflikcie z oskarżonym co dezawuuje jego wiarygodność, w szczególności zaś w sytuacji gdy zeznania pokrzywdzonego stoją w rażącej sprzeczności z treścią pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego a także zeznań świadków, które uznane zostały za wiarygodne w całości - M. D. oraz G. W., w zakresie w którym świadkowie wskazali na wzajemność zachowań po stronie pokrzywdzonego, fakt spryskania przez niego gazem pieprzowym oskarżonego, co spowodowało eskalację jego złości, wskazując przy tym, że w trakcie interwencji na miejscu zdarzenia pokrzywdzony ukrył się przed funkcjonariuszami w budynkach gospodarskich, nie okazał nagrań z monitoringu (być może w obawie o konsekwencje swojego własnego zachowania), a także nie wspominał o tym, że oskarżony miał w trakcie

zdarzenia dokonać zaboru albo zniszczenia należącego do niego wideo rejestratora, a nadto w sytuacji gdy zeznania K. S. stoją również w rażącej sprzeczności z treścią zeznań świadków w osobach M. B. oraz A. B. w zakresie dotyczącym tego, iż K. S. i A. S. się pobili, a nadto w zakresie faktu, że pokrzywdzony w trakcie spotkania towarzyskiego również spożywał alkohol, wobec czego w trakcie zajścia z oskarżonym musiał znajdować się pod jego działaniem,

III. dopuszczenie się błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, które miały wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

a) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony A. S. w dniu 24 maja 2020 roku dokonał zaboru należącego do pokrzywdzonego wideo rejestratora, podczas gdy jedynym - mogącym mieć w tym zakresie istotne znaczenie - dowodem, są zeznania jedyne go potencjalnego naocznego świadka zdarzenia w osobie C. S., która na rozprawie w dniu 15 lutego 2022 roku w postępowaniu prowadzonym ówczesnie pod sygn. akt IIK119/21 zeznała, iż widziała jak oskarżony przywłaszczył i zabrał ze sobą ww. urządzenie, przy czym w świetle zasad oceny dowodów zeznania te uznać należy za niewiarygodne, niespójne i chaotyczne, gdyż świadek miał istotne trudności w zakresie rozpoznania znaczenia pojęć takich jak wideo rejestrator czy monitoring, dodatkowo świadek miał duże trudności z umiejscowieniem momentu w którym oskarżony miał dokonać wyniesienia wideo rejestratora

z pomieszczeń zajmowanych przez pokrzywdzonego, dodatkowo powtarzał i przytakiwał na wypowiedane do niego słowa co świadczy o podatności na sugestię oraz niską odporność na wpływ osób trzecich, w sytuacji gdy jednocześnie świadek ten był osobiście zaangażowany w konflikt rodzinny trwający pomiędzy K. S. a A. S., w którym to konflikcie jednoznacznie opowiedział się za swoim synem (K. S.),

b) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony A. S. dokonał zaboru należącego do pokrzywdzonego wideo rejestratora wrywając go w momencie w którym pokrzywdzony wyszedł z domu, po czym świadek C. S. udała się do sąsiadów w osobach A. i R. K., podczas gdy z zeznań samego świadka C. S. wynika, że zdarzenie z rejestratorem miało mieć miejsce już po tym jak przyjechała karetka, zbadano świadka oraz opatrzone bandażem (przez sąsiadkę).

c) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony A. S. w dniu 24 maja 2020 roku dokonał zaboru należącego do pokrzywdzonego wideo rejestratora, podczas gdy:

- pokrzywdzony na miejscu zdarzenia w trakcie interwencji Policji nie zgłaszał policjantom faktu dokonania przywłaszczenia, zaboru, kradzieży, zniszczenia czy też jakiegokolwiek innej ingerencji w urządzenie monitoringu przez oskarżonego (co wynika z treści uznanych za wiarygodne zeznań funkcjonariuszy policji w osobach M. D. oraz G. W.),

- pokrzywdzony zgłosił fakt rzekomego zaboru czy też zniszczenia przedmiotowego

urządzenia przez pokrzywdzonego dopiero na około miesiąc po zdarzeniu, co winno rzutować na ocenę wiarygodności zeznań treści zeznań pokrzywdzonego oraz świadka C. S. w zakresie przebiegu i faktu zaistnienia zdarzenia, w tym w świetle zasad doświadczenia życiowego oraz logiki, a także całokształtu okoliczności sprawy, faktu głębokiego konfliktu stron, ewentualnej wartości dowodowej zapisów monitoringu (pod warunkiem, iż wersja zdarzeń pokrzywdzonego była prawdziwa, czemu przeczy treść pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego).

- pokrzywdzony w przeszłości wielokrotnie zgłaszał fakty dokonywanych rzekomo przez oskarżonego kradzieży, czy przywłaszczeń na swoją szkodę, co nie znajdowało jednak odzwierciedlenia w rzeczywistości (a co wynika z treści uznanych za wiarygodne zeznań funkcjonariuszy policji w osobach M. D. oraz G. W.),

- w rzeczywistości nigdy nie odnaleziono przywłaszczonego rzekomo przez oskarżonego wideo rejestratora należącego do pokrzywdzonego, urządzenia nie znaleziono przy oskarżonym w trakcie czynności podjętych na miejscu zdarzenia, brak jest przy tym jakichkolwiek dowodów na to, ażeby oskarżonemu towarzyszył zamiar kierunkowy w postaci chęci przywłaszczenia rzeczy, bądź też ażeby uzyskał on jakiegokolwiek rzeczywiste korzyści z rzekomego zaboru urządzenia, bowiem fakt zaistniałej sprzeczki oraz zniszczenia mienia co do zasady nie był przez niego kwestionowany,

Przy czym, przyjmując za prawdziwą podawaną przez pokrzywdzonego wersję zdarzeń, powinien on mieć oczywisty interes w tym, aby jak najszybciej zgłosić fakt zaistniałego zdarzenia interweniującym na miejscu zdarzenia funkcjonariuszom Policji, podjąć działania celem odzyskania, bądź przynajmniej odnalezienia urządzenia, w końcu wreszcie ujawnić treść zarejestrowanych przez monitoring nagrań,

d) jednocześnie zgodny ze stanem faktycznym, a nie ustalony jest fakt, iż:

- pokrzywdzony przejawiał wobec oskarżonego zachowania wzajemne, w tym spryskał go gazem pieprzowym w trakcie gdy ten leżał na łóżku, co doprowadziło do eskalacji złości po stronie oskarżonego,

- pokrzywdzony ukrył się w budynkach gospodarskich przed przybyłymi na miejsce zdarzenia funkcjonariuszami policji, co sugeruje, iż mógł on mieć obawy przed poniesieniem konsekwencjami za własne zachowania wobec oskarżonego,

- pokrzywdzony wielokrotnie kierował pod adresem oskarżonego zarzuty dotyczące rzekomych przywłaszczeń i kradzieży na swoją szkodę, które następnie nie znajdowały potwierdzenia w rzeczywistości. Przy czym okoliczności te wynikają z treści zeznań świadków w osobach M. D., G. W., M. B., A. B., które to zostały obdarzone wiarą w całości.

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>- obrońca jako pierwszy podniósł zarzut obrazy przepisu art. 5 § 2 kpk poprzez zaniechanie rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego dotyczących tego, czy w dniu 24 maja 2020r. doszło do popełnienia przez A. S. kradzieży rejestratora na szkodę K. S.. Zdaniem obrońcy, jedynym wartościowym dla ustalenia tego podstawowego faktu są zeznania C. S., które obrońca ocenił jako „niewiarygodne, niespójne i chaotyczne”. Zatem, analizując sposób wnioskowania obrońcy, należałoby uznać, że zeznania tego świadka są jedynym wartościowym, ale jednocześnie bezwartościowym dowodem, którego odrzucenie skutkuje przyjęciem nieusuwalnych wątpliwości co do zaistnienia kradzieży objętej aktem oskarżenia. Sąd Okręgowy oceniając ten zarzut uznał, że tego rodzaju wnioskowanie obrońcy jest nie tylko wewnętrznie sprzeczne, to nadto bezpodstawne, gdyż w sprawie zgromadzono dostateczny materiał dowodowy, na podstawie którego możliwe było ustalenie, czy doszło do przedmiotowej kradzieży.</p> <p>- przechodząc zatem do oceny zarzutu z pkt II apelacji należało odnieść się do twierdzeń obrońcy, iż zeznania C. S. są niespójne, chaotyczne i niewiarygodne w kontekście całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Zdaniem obrońcy, świadek była emocjonalnie zaangażowana w sprawę opowiadając się po stronie syna, „co już samo w sobie poddaje w wątpliwość jej wiarygodność”.</p>	

Jednakże obrońca stawiając tezę o stronniczości tego świadka nie wskazał w uzasadnieniu apelacji, na podstawie jakich wypowiedzi świadka czy też zachowania uznał, że w sprawie istnieje owa stronniczość. Sąd Rejonowy dokonując rozważań na temat wiarygodności zeznań tego świadka nie dostrzegł postulowanej przez obrońcę stronniczości, zatem zarzut obrońcy w tym zakresie należy uznać za nieuzasadniony. Dodatkowo obrońca zakwestionował wiarygodność zeznań tego świadka wskazując na duże trudności świadka w rozpoznaniu znaczeń pojęć takich jak monitoring oraz „umiejscowieniu momentu, w którym oskarżony miał dokonać wyniesienia wideo rejestratora z pomieszczeń”. Oceniając ten aspekt należy zgodzić się z obrońcą, iż świadek zeznając na rozprawie w dniu 15 lutego 2022r. nie była pewna znaczenia słowa „monitoring”, czego najlepszym przykładem jest odpowiedź świadka na pytanie Sądu, w której przyznała, że „ja nazwów co jak się nazywa nie wiem”. Jednakże Sąd Okręgowy nie podziela zapatrywania obrońcy, iż sam fakt, że świadek w zasobie używanych słów nie posiada słowa „monitoring” dyskwalifikuje zeznania tego świadka. Mimo iż C. S. zeznając na rozprawie miała już 89 lat, to jednak wystarczająco precyzyjnie opisała urządzenie, które widziała w posiadaniu oskarżonego i opis tego urządzenia nie pozostawia wątpliwości, iż był to rejestrator. Obrońca także zdaje się nie dostrzegać, że świadek od samego początku konsekwentnie podawała w swych zeznaniach okoliczność, iż widziała moment wynoszenia przez oskarżonego rejestratora, który w pierwszych zeznaniach opisała jako „skrzynka

od monitoringu”. Odnosząc się natomiast do trudności świadka w umiejscowieniu momentu, w którym oskarżony miał dokonać kradzieży należy stwierdzić, że świadek zeznając w nieodległym czasie od zdarzenia wskazała kiedy doszło do kradzieży monitoringu. Fakt, że tej okoliczności nie była pewna na rozprawie nie skutkuje uznaniem całych zeznań świadka za niewiarygodne, gdyż w sposób oczywisty zeznania złożone po upływie dwóch lat od zdarzenia są mniej precyzyjne od tych złożonych na „gorąco”. Z tych powodów Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji, iż zeznania świadka C. S. są wiarygodne, zaś drugorzędne sprzeczności nie wynikają z tendencyjności świadka, lecz z naturalnych procesów zacierania się w pamięci szczegółów zdarzenia wraz z upływem czasu.

- obrońca zakwestionował także ocenę wiarygodności zeznań K. S. dokonaną przez Sąd Rejonowy. Zdaniem obrońcy, pokrzywdzony nie widział przedmiotowego zdarzenia i pozostaje w konflikcie z oskarżonym „co dezawuuje jego wiarygodność”. Odnosząc się argumentów obrońcy należy stwierdzić, iż istotnie pokrzywdzony składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przyznał, że nie widział momentu kradzieży rejestratora, zaś o kradzieży dowiedział się od swojej matki. Jednakże ten fakt nie powoduje, że zeznania pokrzywdzonego są z tego powodu niewiarygodne. Pokrzywdzony w swoich zeznaniach oparł się na relacji matki, a następnie sam potwierdził ten fakt wchodząc do pomieszczenia, w którym był zamontowany rejestrator. W sprawie nie ma wątpliwości, iż doszło do kradzieży tego urządzenia

oraz nie ma powodów, aby odrzucić zeznania C. S., w których świadek wskazała sprawcę. Ponadto Sąd Okręgowy nie zgadza się z obrońcą, iż przeciwko wiarygodności zeznań pokrzywdzonego w zakresie przedmiotowego czynu przemawia to, że pokrzywdzony ukrył się przed funkcjonariuszami policji w oborze, że nie powiedział policjantom o kradzieży rejestratora oraz nie okazał policjantom nagrań z monitoringu. W tym zakresie Sąd Okręgowy podziela w całości rozważania Sądu I instancji, z których wynika, iż to oskarżony miał motyw do kradzieży monitoringu, gdyż to on był stroną agresywną w czasie rodzinnej kłótni. Dodatkowo należy stwierdzić, że pokrzywdzony nie pokazał policjantom zapisu monitoringu, gdyż wówczas już wiedział, że został skradziony rejestrator. Okoliczność, że pokrzywdzony wówczas nie powiedział policjantom o dokonanej kradzieży także nie stanowi dostatecznej podstawy do zakwestionowania całych zeznań pokrzywdzonego, gdyż w sposób oczywisty okoliczność utraty rejestratora była błaha wobec o wiele poważniejszych zdarzeń z tego dnia, w tym pobicia pokrzywdzonego przez jego syna, czy też uszkodzenia samochodu. Zarówno z pisemnego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa jak i z treści pierwszych zeznań wynika, że kwestia kradzieży rejestratora nie była dla pokrzywdzonego najbardziej istotnym zagadnieniem. Z tych powodów Sąd Okręgowy nie podziela zarzutu obrońcy, iż Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów poprzez uznanie zeznań pokrzywdzonego za wiarygodne.

- wobec powyższych argumentów, Sąd Okręgowy nie podziela

stanowiska obrońcy, iż w sprawie doszło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, iż A. S. w dniu 24 maja 2020r. dokonał kradzieży rejestratora. Wbrew twierdzeniom obrońcy, w sprawie zgromadzono wiele dowodów, na podstawie których możliwe było dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych. Obrońca pomija w swoich rozważaniach to, iż fakt utraty rejestratora został potwierdzony przez R. K. (który zeznał, iż pokrzywdzony powiedział świadkowi o kradzieży systemu nagrania kamer - k. 22v) oraz J. J. (która zeznała, że pokrzywdzony powiedział jej o uszkodzeniu przez oskarżonego czegoś od kamer – k. 13). Natomiast okoliczność, iż bracia B. w swych zeznaniach zaprzeczyli, aby w ich obecności oskarżony dokonał zaboru rejestratora nie oznacza, że do kradzieży nie doszło. Jak wynika bowiem z ich zeznań dość wcześniej opuścili posesję pokrzywdzonego, zatem w sposób oczywisty nie byli obecni na miejscu zdarzenia w czasie dokonania kradzieży. Sąd Okręgowy nie podziela także zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie czasu popełnienia przestępstwa. Otóż Sąd Rejonowy przyjął, iż do kradzieży rejestratora doszło po opuszczeniu domu przez pokrzywdzonego i w tym zakresie to ustalenie wynika ze zgromadzonych dowodów. Dla znamion czynu nie ma natomiast akcentowana przez obrońcę okoliczność, czy do kradzieży doszło przed przyjazdem służb czy też później.

- bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w świetle zgromadzonych dowodów, mają okoliczności, które wypunktował obrońca w apelacji. Sąd Okręgowy nie zgadza

się ze stwierdzeniem obrońcy, iż fakt złożenia zawiadomienia po upływie miesiąca od zdarzenia „rzutuje” na wiarygodność zeznań pokrzywdzonego. Jak wyżej wskazano, zeznania pokrzywdzonego nie są jedynym dowodem obciążającym oskarżonego, zatem okoliczność zwłoki w zawiadomieniu organów ścigania nie pozbawia zeznań pokrzywdzonego waloru wiarygodności. Wiarygodności zeznań pokrzywdzonego nie pozbawia także to, że nie odnaleziono rejestratora, zaś bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy jest to, czy oskarżony dokonując kradzieży rejestratora chciał się wzbogacić, czy też zatrzeć ślady przestępstwa popełnionego na szkodę K. S..

Wniosek

wniosek o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu; ewentualnie,
2. uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

bezzasadność zarzutów warunkowała brak podstaw do uwzględnienia wniosków apelacji

4. **OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU**

4.1.	zmiana stanu prawnego w zakresie czynu kwalifikowanego jako kradzież mienia
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>zgodnie z art. 119 § 1 kw w brzmieniu obowiązującym od 01 października 2023r. sprawca kradzieży cudzej rzeczy ruchomej o wartości nie przekraczającej 800 zł popełnia wykroczenie. Sąd Okręgowy zobowiązany do uwzględnienia z urzędu zmiany stanu prawnego, na podstawie art. 2 § 1 kw uznał zatem, że czyn przypisany oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 kw. Sąd Okręgowy miał na uwadze ustalenie Sądu Rejonowego o tym, że „szkoda wyrządzona na skutek działania oskarżonego wyniosła 2.300,10 zł”, jednakże do znamion czynu z art. 278 § 1 kk (i odpowiednio z art. 119 § 1 kw) należy jedynie wartość mienia, a nie wysokość szkody wyrządzonej tym czynem. Zatem przy przyjęciu przez Sąd Rejonowy, iż przedmiot kradzieży miał wartość 692,37 zł, niezbędne było uwzględnienie zmiany w przepisach dokonanej po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy. Istotne w sprawie było też to, że w sprawie została złożona jedynie apelacja na korzyść oskarżonego, zatem nie było prawnie dozwolone dokonanie zmiany opisu czynu i kwalifikacji prawnej czynu poprzez dodanie znamion przestępstwa z art. 288 § 1 kk.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>6.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
5.1.1	Przedmiot utrzymania w mocy
-----	-----
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
-----	-----
6.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

5.2.1	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

6.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
6.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
podstawą uchylenia wyroku jest konieczność umorzenia postępowania karnego, gdyż czyn, który od dnia 01 października 2023r. stanowi wykroczenie, nie może być nadal ścigany z uwagi na		

przedawnienie karalności tego czynu (art. 45 § 1 kpk). Z tych względów Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok w całości i postępowanie o czyn z art. 119 § 1 kk umorzył z uwagi na przedawnienie karalności tego czynu. Od daty popełnienia czynu (24 maja 2020r.) upłynęło ponad 3 lata zanim wyrok wydał Sąd Okręgowy rozpoznając apelację obrońcy.	
5.3.1.4.1.	~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
6.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
6.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	wobec umorzenia postępowania karnego w całości, Sąd Okręgowy na podstawie art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 634 kpk przyjął, że wydatki postępowania ponosi Skarb Państwa

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana